

økonomiske Forhold ikke byder Teatret den nødvendige Mulighed for økonomisk Frigjorthed.

Det faste Tilskud var i 1903 sat til 125 000 Kr., der da var passende og i en Aarrække tilstrækkeligt, men de senere nødvendige Lønningsforbedringer og derefter Krigstidens og Efterkrigstidens høje Udgiftstal sprængte ganske de økonomiske Rammer, og da Indtægterne ikke kunde følge med Udgifterne, voksede Underskuddet stadig, saa at det i 1921—22 var kommet op paa 1 900 000 Kr. Det faste Tilskud var i Forhold hertil af ringe Betydning; Teatret maatte søge sine Penge ad anden Vej. Det var Staten, der maatte udrede dem, og Vejen var angivet i selve Loven. Man havde i 1903 maattet forudse, at selv om det faste Tilskud blev ansat med passende Rundelighed, vilde der kunne opstaa Situationer, hvor Teatret i Øjeblikket maatte have flere Penge end dem, Driften og det faste Tilskud gav. Da Teatret den Gang ikke ejede Reserver, og man ikke kunde lade Bestyrelsen belaae Teatret, gik man den Vej at bestemme, at de nødvendige Midler i slige Tilfælde skulde ydes af Statskassen i Form af Forstrækninger, der skulde tilbagebetales snarest muligt. Denne Vej maatte da benyttes, og de midlertidige Forstrækninger gik over til i Virkeligheden at blive Statens Driftstilskud. Men herved var man i Realiteten ganske kommet bort fra Ordningen med det faste Tilskud og ind i en Ordning, hvorefter Teatret drives ligefrem paa Grundlag af Statskassen, der hvert Aar maa betale, hvad Driften koster, og uden at Udgiften bevilges paa normal Maade, altsaa en Ordning, der er ganske modsat den, man i sin Tid tilsigtede.

De ændrede økonomiske Forhold medførte nødvendigvis Indgreb i Teatrets administrative Selvstyre. I 1921 nedsattes et Spareudvalg, der stillede forskellige Forslag om Ændringer og kontrollerende Bestemmelser, der forudsatte en ikke ringe Medvirken fra Ministerens og Ministeriets Side, og vel har man fra Undervisningsministeriet bestræbt sig for mere og mere igen at etablere Teatrets Selvstyre, men dette kan ikke fuldt gennemføres, saa længe Ordningen af det økonomiske Mellemværende mellem Teatret og Statskassen ikke paa ny er lagt i fast og tidssvarende Form.

Ændringerne bør derfor efter Ministeriets Formening bestaa i dels at fastsætte det faste Tilskud til et Beløb, der svarer til Forholdene i Nutiden, og dels at fæstne Teatrets Selvstyre. Disse Ændringer bør sigte baade paa selve den administrative, organisatoriske Ordning og paa Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af en selvstændig økonomisk Basis for Teatret udenfor det aarlige Tilskud.

Derefter udvikles i Bemærkningerne Principperne for den i Lovforslaget foreslaaede Ordning.